



Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. rugsėjo 15 d.*

„Viešoji tarnyba – Pareigūnai – Saviraiškos laisvė – Lojalumo pareiga – Rimtas Sąjungos teisėtų interesų pažeidimas – Neleidimas skelbti straipsnio – Raginimas pakeisti tekstą – Pareigūnų tarnybos nuostatų 17a straipsnis – Ieškinio dalykas – Sprendimas atmesti administracinį skundą“

Byloje T-585/16

Carina Skareby, Europos išorės veiksmų tarnybos (EIVT) pareigūnė, gyvenanti Luvene (Belgija), atstovaujama advokatų S. Rodrigues ir C. Bernard-Glanz,

ieškovė,

prieš

Europos išorės veiksmų tarnybą (EIVT), atstovaujamą S. Marquardt, padedamo advokatų M. Troncoso Ferrer, F.-M. Hislair ir S. Moya Izquierdo,

atsakovę,

dėl pagal SESV 270 straipsnį pateikto prašymo panaikinti, pirma, 2015 m. birželio 5 d. EIVT sprendimą, kuriuo neleidžiama skelbti straipsnio ir raginama pakeisti dvi teksto pastraipas, ir antra, „prireikus“ panaikinti 2015 m. gruodžio 18 d. EIVT sprendimą atmesti dėl pirmojo sprendimo pateiktą skundą

BENDRASIS TEISMAS (antroji kolegija),

kuriį sudaro pirmininkas M. Prek, teisėjai F. Schalin ir J. Costeira (pranešėja),

posėdžio sekretorius P. Cullen, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2017 m. gegužės 3 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

- 1 Ieškovė Carina Skareby yra Europos išorės veiksmų tarnybos (EIVT) pareigūnė.

* Proceso kalba: anglų.

- 2 2015 m. gegužės 19 d. elektroniniu laišku per savo patarėjus teisės klausimais pagal Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – PTN) 17a straipsnį ieškovė informavo EIVT apie ketinimą skelbti žurnale *Politico* straipsnį „Atviras laiškas piliečiui Hermanui“, kurį sudarė atviras laiškas buvusiam Europos Vadovų Tarybos pirmininkui Herman Van Rompuy ir kuriuo siekiama atkreipti dėmesį į priekabiavimo Sąjungos institucijose problemą (toliau – ginčijamas tekstas).
- 3 2015 m. birželio 5 d. raštu tarnautojas, laikinai einantis EIVT Administravimo ir finansų generalinio direktorato Žmogiškųjų išteklių direktorato Teisių ir pareigų skyriaus vadovo pareigas, atsakė į minėtą ieškovės elektroninį laišką, nurodydamas, kad dvi straipsnio, dėl kurio prašoma leidimo, pastraipos prieštarauja „lojalumo ir santūrumo pareigai“ – kurios ieškovė kaip Europos Sąjungos pareigūnė turi laikytis savo institucijos atžvilgiu – nes ieškovė tiesiogiai ir be jokių įrodymų priskiria EIVT vadovybei specifinį, PTN pažeidžiantį elgesį. Toliau jis paprašė ieškovės pateikti tekstą, pataisytą atsižvelgiant į šiuos priekaištus, ir išpėjo, kad to nepadarius, nebus leista jo skelbti (toliau – sprendimas neleisti skelbti).
- 4 Susijusios ginčijamo teksto pastraipos, būtent šešta ir aštuoniolikta pastraipos (toliau kartu – ginčijamos pastraipos) buvo suformuluotos taip:

„Kaip galėjau įsitikinti, Sąjungos institucijų vadovybės *modus operandi* įtikinti kiekvieną, kuris pareiškia nuomonę dėl institucijų valdymo būdo, kad jai arba jam būtų geriau pakeisti darbą, išeiti iš išankstinę pensiją arba sutikti su invalidumu. Daryk ką nors kita. Pamiršk. Štai kaip vadovai gali ir toliau priekabiavuti prie kai kurių pavaldinių ir favorizuoti kitus: galbūt ši strategija nėra suplanuota, bet vis dėlto ji yra sisteminga.

<...>

EIVT turi būti pavyzdys gerbdama teises, užtikrindama organizacinį skaidrumą ir laikydamasi teisinės valstybės principo, kitaip nebūsime įtikimi tarptautinėje arenoje.“

- 5 2015 m. liepos 1 d. laišku per savo patarėjus teisės klausimais ieškovė paprašė pateikti paaiškinimų dėl sprendimo neleisti skelbti, tam, kad sužinotų, kaip būtent ginčijamos pastraipos, neskaitant tariamo lojalumo ir santūrumo pareigos pažeidimo, galėtų „rimtai pažeisti teisėtus Sąjungos interesus“, kaip tai suprantama pagal PTN 17a straipsnį.
- 6 2015 m. liepos 24 d. Teisių ir pareigų skyriaus vyriausiasis teisininkas atsakė:

„[Sprendime neleisti skelbti] nenurodėme, kad tema [galėjo] „rimtai pažeisti teisėtus Sąjungos interesus“.

Vis dėlto svarbu priminti, kad EIVT neleidžia skelbti [ginčijamo teksto] tokio, koks jis yra dabar, nes manome, jog toks paskelbimas yra lojalumo ir santūrumo pareigos pažeidimas.

Prieš skelbiant tekstą turi būti gautas leidimas pagal PTN 17 straipsnio 1 dalį <...>

Primygtinai rekomenduojame Jūsų klientei neskelbti teksto be mūsų leidimo.“

- 7 2015 m. rugsėjo 4 d. laišku per savo patarėjus teisės klausimais ieškovė pateikė skundą dėl sprendimo neleisti skelbti pagal PTN 90 straipsnio 2 dalį. Šiame skunde ji iš esmės teigė, pirma, kad EIVT pažeidė PTN 17a straipsnį, nes neįrodė, jog paskelbus ginčijamą tekstą galėjo būti „rimtai pažeisti Sąjungos teisėti interesai“, ir antra, kad dėl to EIVT pažeidė teisę į saviraiškos laisvę, kuri ieškovei garantuota 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – EŽTK) 10 straipsnyje ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 11 straipsnyje.

- 8 2015 m. gruodžio 18 d. sprendimu EIVT paskyrimų tarnyba (toliau – paskyrimų tarnyba) atmetė ieškovės skundą (toliau – sprendimas atmesti skundą).
- 9 Sprendime atmesti skundą iš esmės nurodyta, kad PTN 17a straipsnyje išreikšta mintis apie būtinybę nuolat užtikrinti tinkamą pusiausvyrą tarp Sąjungos pareigūnų naudojimosi saviraiškos laisve garantijos ir bendrojo intereso teisėto tikslo, be kita ko, teisėtų Sąjungos interesų, apsaugos. Šiuo klausimu sprendime atmesti skundą pirmiausia nurodyta, kad ginčijamo teksto dalykas susijęs su Sąjungos veikla, be to, kad ginčijamu tekstu gali būti pažeista „lojalumo ir santūrumo pareiga“, ir galiausiai, kad pats šis pažeidimas kelia realią rimto Sąjungos interesų pažeidimo, kaip tai suprantama pagal PTN 17a straipsnį, grėsmę. Sprendime atmesti skundą pažymėta, jog paskelbus ginčijamą tekstą būtų rimtai pažeisti teisėti Sąjungos interesai, nes, viena vertus, ginčijamame tekste nepateikta jokių priekabiavimo prie pareigūnų kaltinimų įrodymų, o kita vertus, ginčijamas pastraipas galima suprasti ne kaip nuomonę, kuri skiriasi nuo EIVT palaikomo požiūrio, bet jos įteigia minčių, kad egzistuoja neišspręsta Sąjungos institucijose paplitusio priekabiavimo problema, o dėl to įprastas skaitytojas gali pamanyti, kad institucijos nesiėmė tinkamos kovos su priekabiavimu politikos. Dar daugiau, sprendime atmesti skundą pažymėta, kad būtų galima pateikti pastabų ir dėl daugelio kitų ginčijamo teksto vietų, tačiau EIVT pateikė pastabų tik dėl dviejų pastraipų, o tai patvirtina, kad sprendimas atmesti skundą yra proporcingas ir jame nurodyta tik tiek, kiek būtina.

Procesas ir šalių reikalavimai

- 10 2016 m. kovo 15 d. Tarnautojų teismo kanceliarija gavo šį ieškovės ieškinį. Jis buvo užregistruotas numeriu F-15/16.
- 11 2016 m. birželio 10 d. Tarnautojų teismo kanceliarija gavo EIVT atsiliepimą į ieškinį.
- 12 Pagal 2016 m. liepos 6 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES, Euratomas) 2016/1192 dėl jurisdikcijos perdavimo Bendrajam Teismui kaip pirmajai instancijai spręsti Europos Sąjungos ir jos tarnautojų ginčus (OL L 200, 2016, p. 137) 3 straipsnį ši byla perduota Bendrajam Teismui ir jis tęsia jos nagrinėjimą nuo 2016 m. rugpjūčio 31 d. Byla buvo užregistruota numeriu T-585/16 ir paskirta antrajai kolegijai.
- 13 Kadangi rašytinė proceso dalis užbaigta prieš perduodant šią bylą Bendrajam Teismui, šio teismo kanceliarija 2016 m. lapkričio 9 d. raštais paklausė šalių dėl teismo posėdžio rengimo.
- 14 Šalys buvo išklaustytos per 2017 m. gegužės 3 d. teismo posėdį.
- 15 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:
- pripažinti ieškinį priimtinu,
 - panaikinti sprendimą neleisti skelbti ir „prireikus“ sprendimą atmesti skundą,
 - priteisti iš EIVT bylinėjimosi išlaidas.
- 16 EIVT Bendrojo Teismo prašo:
- pripažinti ieškinį nepagrįstu,
 - priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Preliminarios pastabos dėl ieškinio dalyko

- 17 Reikia nurodyti, kad ieškovė pareiškė ieškinį dėl sprendimo neleisti skelbti ir „prireikus“ dėl sprendimo atmesti skundą.
- 18 Dėl šio aspekto primintina, kad administracinis skundas ir eksplicitinis ar implicitinis sprendimas jį atmesti yra sudėtingos procedūros dalis ir tik išankstinė kreipimosi į teismą sąlyga. Šiomis aplinkybėmis ieškiniu, net formaliai pareikštu dėl sprendimo atmesti skundą, teismui skundžiamas asmens nenaudai priimtas aktas, dėl kurio buvo pateiktas skundas, išskyrus atvejus, kai sprendimo atmesti skundą turinys skiriasi nuo akto, dėl kurio pateiktas šis skundas, turinio. Eksplicitinis sprendimas atmesti skundą gali, atsižvelgiant į jo turinį, nepatvirtinti ieškovo skundžiamo akto. Taip yra tuo atveju, kai sprendime atmesti skundą iš naujo nagrinėjama ieškovo situacija, paisant naujų teisinių arba faktinių aplinkybių, arba kai juo pakeičiamas ar papildomas pirmasis sprendimas. Darant šias prielaidas, skundo atmetimas yra aktas, kuriam taikoma teismo kontrolė ir į kurį šis teismas atsižvelgia, vertindamas skundžiamo akto teisėtumą, t. y. laiko jį asmens nenaudai priimtu aktu, pakeičiančiu skundžiamą aktą (žr. 2014 m. gegužės 21 d. Sprendimo *Mocová / Komisija*, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 34 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 19 Be to, šią poziciją taip pat patvirtina nuomonė, kad motyvų papildymas sprendimo atmesti skundą priėmimo stadijoje atitinka PTN 90 straipsnio 2 dalies, pagal kurią sprendimas dėl skundo taip pat turi būti motyvuotas, tikslą. Šia nuostata būtinai reikalaujama, kad institucija, turinti priimti sprendimą dėl skundo, nebūtų saistoma tik vienu sprendimo, dėl kurio pateiktas skundas, motyvų, kartais nepakankamų ar net neegzistuojančių, pavyzdžiui, implicitinio sprendimo atmesti sprendimą atveju (žr. 2014 m. gegužės 21 d. Sprendimo *Mocová / Komisija*, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 35 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją; 2017 m. sausio 17 d. Sprendimo *LP / Europolas*, T-719/15 P, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:7, 19 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 20 Nagrinėjamoje byloje, kaip matyti ir šio sprendimo 3, 8 ir 9 punktų, sprendimas atmesti skundą nekeičia nei sprendimo neleisti skelbti esmės, nei jo turinio. Iš tiesų, sprendime atmesti skundą, pirma, taip pat atsisakoma leisti skelbti ginčijamą tekstą ir, antra, reikalaujama prieš skelbiant pakeisti dvi ginčijamo teksto pastraipas, nurodytas sprendime neleisti skelbti.
- 21 Vis dėlto sprendime atmesti skundą nurodyti motyvai iš dalies skiriasi nuo sprendime neleisti skelbti nurodytų motyvų. Sprendime neleisti skelbti atsisakoma leisti skelbti ginčijamą tekstą motyvuojant „lojalumo ir santūrumo pareigos“ pažeidimu, nes ieškovė tiesiogiai be jokių įrodymų EIVT vadovybei priskiria specifinį elgesį, laikytiną PTN pažeidimu. Savo ruožtu sprendimas atmesti skundą iš esmės grindžiamas realia rimto Sąjungos interesų pažeidimo, kaip tai suprantama pagal PTN 17a straipsnį, grėsme. Konkrečiai jame daroma išvada, kad, pirma, „lojalumo ir santūrumo pareigos“ pažeidimas savaime kelia realią rimto šių interesų pažeidimo grėsmę, antra, ginčijamame tekste nepateikta jokių jame nurodytų teiginių įrodymų ir, trečia, ginčijamose pastraipose neigiama, kad egzistuoja kovos su priekabiavimu Sąjungos institucijose politika.
- 22 Taigi reikia pripažinti, kad sprendime atmesti skundą nurodyti papildomi motyvai, kuriais patikslinami ir išplečiami akte, dėl kurio šis skundas pateiktas, nagrinėjamu atveju – sprendime neleisti skelbti, nurodyti motyvai.
- 23 Kadangi šiais motyvais patikslinami ir papildomi sprendime neleisti skelbti nurodyti motyvai, o ikiteisminė procedūra yra dinaminė, nagrinėjant sprendimo neleisti skelbti teisėtumą reikia atsižvelgti į sprendimo atmesti skundą motyvus.

Dėl esmės

- 24 Grįsdama prašymą panaikinti ieškovė nurodo du pagrindus. Pirmasis pagrindas paremtas teisės į saviraiškos laisvę pažeidimu. Antrasis pagrindas paremtas vertinimo klaida, kiek tai susiję su „lojalumo ir santūrumo pareigos“ pažeidimu.
- 25 Bendrasis Teismas mano tikslinga iš pradžių išnagrinėti antrąjį pagrindą.

Dėl antrojo pagrindo, paremto vertinimo klaida, kiek tai susiję su lojalumo pareigos pažeidimu

- 26 Antrajame pagrinde ieškovė nurodo pirmąjį kaltinimą, kad paskyrimų tarnyba klaidingai nusprendė, jog pirmoje, ketvirtoje-septintoje, tryliktoje ir devynioliktoje ginčijamo teksto pastraipose neigiama, kad EIVT ir Sąjungoje egzistuoja kovos su priekabiavimu politika. Ieškovė teigia, kad šiose pastraipose ji tik išreiškė mintį, kad priekabiavimas yra plačiai paplitęs reiškinys ir kad tokia situacija galėtų neigiamai atsiliiepti EIVT, o kartu Sąjungos autoritetui tarptautinėje arenoje. Tačiau ginčijame tekste ieškovė netvirtino, nei kad priekabiavimu „keliami grėsmė tinkamai tarnybų veiklai“, nei kad „nėra jokių priemonių jį pašalinti“. Bet kuriuo atveju ginčijamo teksto negalima priskirti prie „elgesio, kuriuo kenkiama institucijos prestižui, ir jai nepagarbaus elgesio“, kaip tai suprantama pagal taikomą jurisprudenciją.
- 27 Antrasis ieškovės pateiktas kaltinimas susijęs su EIVT padaryta „akivaizdžia“ vertinimo klaida, kai ši nusprendė, kad antroje ir šeštoje ginčijamo teksto pastraipose ieškovė laikė darbdavį priešiu ir nurodė, kad jau ilgą laiką juo nepasitikėjo. Ieškovė nurodo, kad šiose pastraipose vartodama žodį „karas“ turėjo omenyje „karą Sąjungos institucijų viduje“, o ne prieš jas.
- 28 Trečiasis ieškovės kaltinimas yra toks, kad paskyrimų tarnyba klaidingai manė, jog iš ginčijamo teksto trečios ir penkioliktos pastraipų buvo galima suprasti, kad „dėl plačiai paplitusio priekabiavimo daug pareigūnų buvo priversti išeiti ilgų laikino nedarbingumo atostogų ar tapo neįgaliais“. Šiuo aspektu ieškovė nurodo, jog nebuvo pateikusi ilgų laikino nedarbingumo atostogų išėjusių asmenų ar neįgaliais tapusių asmenų skaičiaus, todėl iš ginčijamo teksto negalima daryti išvados, kad jų buvo daug. Be to, net jeigu ji pareiškė nuomonę, kad priekabiavimas plačiai paplitęs reiškinys ir daug kolegų buvo priversti išeiti ilgų laikino nedarbingumo atostogų ar tapo neįgaliais, paskyrimų tarnyba klaidingai manė, kad ši nuomonė yra elgesys, kuriuo kenkiama institucijos prestižui, ir jai nepagarbus elgesys.
- 29 Nurodydama ketvirtąjį kaltinimą, ieškovė teigia, kad paskyrimų tarnyba padarė aiškinimo klaidą, kai nusprendė, jog ginčijamo teksto aštuonioliktoje pastraipoje tvirtinama, kad EIVT ir Sąjunga „nerodo pavyzdžio“ kaip spręsti priekabiavimo jų tarnybose problemą. Ieškovė tvirtina, kad šioje pastraipoje tik nurodyta, kad EIVT turėtų būti pavyzdys o ne tai, kad ji juo nėra, ir išreikšta nuomonė, kad ši tarnyba galėtų padaryti daugiau.
- 30 Penktajame kaltinime ieškovė nurodo, kad ginčijamose pastraipose nėra įžeidimų, nepagarbos, agresijos ar kitų piktų ketinimų išraiškų, o tik išreiškiama jos saviraiškos laisvė, kuri apima teisę reikšti nuomones, nesutampančias su ją įdarbinusios institucijos požiūriu ar atitinkančias pastarosios personalo mažumos nuomones, nors šios nuomonės galėtų užgauti, šokiruoti ar kelti nerimą.
- 31 Ieškovės šeštasis kaltinimas susijęs su paskyrimų tarnybos padaryta „akivaizdžia“ vertinimo klaida, kai ši manė, jog nurodytos pastraipos prieštaravo „lojalumo ir santūrumo pareigai“, kurios ieškovė kaip pareigūnė privalėjo laikytis institucijos atžvilgiu.
- 32 EIVT ginčija ieškovės argumentus.

- 33 Pirmiausia reikia nurodyti, kad iš šio sprendimo 3, 4, 8 ir 9 punktų matyti, pirma, kad sprendime neleisti skelbti įvardytos tik dvi ginčijamo teksto pastraipos – penkta ir aštuoniolika – prieštaraujančios „lojalumo ir santūrumo pareigai“, kurios ieškovė kaip Sąjungos pareigūnė turėjo laikytis, ir antra, kad sprendime atmesti skundą irgi nurodytos tik šios pastraipos.
- 34 Taigi, nors neginčijama, kad sprendime atmesti skundą yra pastabų dėl kitų ginčijamo teksto pastraipų, šios pastabos laikytinos *obiter dicta*.
- 35 Vadinasi, kaltinimai, susiję su kitomis nei penkta ir aštuoniolika ginčijamo teksto pastraipomis, netinkami, nes neturi jokio poveikio sprendimo neleisti skelbti teisėtumui.
- 36 Atsižvelgiant į tai, reikia nuspręsti, kad pirmasis kaltinimas iš dalies netinkamas, kiek jis susijęs su pirma, ketvirta, šešta, septinta, trylikta ir devyniolikta ginčijamo teksto pastraipomis, o antrasis ir trečiasis kaltinimai visai netinkami.
- 37 Dėl to reikia išnagrinėti tik pirmąjį ir ketvirtąjį – šeštąjį kaltinimus, kiek jie susiję su ginčijamomis pastraipomis.
- 38 Pirmajame ir ketvirtajame kaltinimuose ieškovė teigia, kad paskyrimų tarnyba klaidingai nusprendė, jog ginčijamose pastraipose, pirma, neigiama, kad EIVT ir Sąjungoje egzistuoja kovos su priekabiavimu politika, ir antra, kad šiose pastraipose tvirtinama, jog EIVT ir Sąjunga „nerodo pavyzdžio“, kaip spręsti priekabiavimo jų tarnybose problemą.
- 39 Dėl šio klausimo reikia priminti ginčijamų pastraipų tekstą:

„Kaip galėjau įsitikinti, Sąjungos institucijų vadovybės *modus operandi* įtikinti kiekvieną, kuris pareiškia nuomonę dėl institucijų valdymo būdo, kad jai arba jam būtų geriau pakeisti darbą, išeiti į išankstinę pensiją arba sutikti su invalidumu. Daryk ką nors kita. Pamišk. Štai kaip vadovai gali ir toliau priekabauti prie kai kurių pavaldinių ir favorizuoti kitus: galbūt ši strategija nėra suplanuota, bet vis dėlto ji yra sisteminga.

<...>

EIVT turi būti pavyzdys gerbdama teises, užtikrindama organizacinį skaidrumą ir laikydamosi teisinės valstybės principo, kitaip nebūsime įtikimi tarptautinėje arenoje.“

- 40 Reikia priminti, kad ginčijamos pastraipos yra tekste, kuriame nagrinėjama priekabiavimo Sąjungos institucijose problema. Ginčijamo sprendimo penktoje pastraipoje aprašytas būtent „Sąjungos institucijų vadovybės *modus operandi*“ ir pridėta, kad „vadovai gali ir toliau priekabauti prie kai kurių pavaldinių ir favorizuoti kitus“ ir tai daryti „sistemiškai“. Tokiame kontekste šis teiginys, ypač vartojant žodžius „*modus operandi*“ ir „sistemiškai“, suponuoja, kad priekabiavimas yra Sąjungos institucijų vadovybėje paplitęs reiškinys.
- 41 Be to, ginčijamo teksto aštuonioliktoje pastraipoje teigiama, kad EIVT „turi būti pavyzdys gerbdama teises, užtikrindama organizacinį skaidrumą ir laikydamosi teisinės valstybės principo“. Remiantis tuo darytina išvada, kad EIVT nėra kovos su priekabiavimu „pavyzdys“. Kitaip tariant, ši institucija nerodo „pavyzdžio“ savo bylų dėl priekabiavimo tarnybose nagrinėjimo politika.
- 42 Dar daugiau, ginčijamo teksto aštuonioliktoje pastraipoje pakartojama jo penktoje pastraipoje išreikšta mintis, kad nėra veiksmingos kovos su priekabiavimu EIVT ir apskritai Sąjungos institucijose politikos.

- 43 Šias išvadas, be kita ko, patvirtina ir pati ieškovė savo ieškinyje. Ieškinio 44 punkte ji pripažįsta, jog ginčijame tekste „išreiškė nuomonę, kad priekabiavimas yra plačiai paplitęs reiškinys, ir savo susirūpinimą, kad tokia situacija galėtų būti žalinga EIVT autoritetui, o dėl to ir Sąjungos autoritetui tarptautinėje arenoje“.
- 44 Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad išaiškinusi ginčijamas pastraipas paskyrimų tarnyba nepadarė vertinimo klaidos.
- 45 Taigi pirmąjį ir ketvirtąjį kaltinimus reikia atmesti kaip nepagrįstus.
- 46 Penktajame kaltinime ieškovė iš esmės nurodo, kad ginčijamose pastraipose nėra įžeidimų, nepagarbos, agresijos ar kitų piktų ketinimų išraiškų, o tik išreiškiami jos saviraiškos laisvė.
- 47 Vis dėlto, kaip matyti iš šio sprendimo 3 ir 9 punktų, sprendimo neleisti skelbti motyvuose nenurodyta, kad ginčijame tekste buvo įžeidimų, nepagarbos, agresijos ar kitų piktų ketinimų išraiškų. Šis sprendimas motyvuojamas tuo, kad ginčijamos pastraipos prieštarauja „lojalumo ir santūrumo pareigai“, kurios ieškovė, kaip Europos Sąjungos pareigūnė, turi laikytis savo institucijos atžvilgiu.
- 48 Kadangi paskyrimų tarnyba nenurodė, kad ginčijame tekste buvo įžeidimų, nepagarbos, agresijos ar kitų piktų ketinimų išraiškų, penktąjį kaltinimą reikia atmesti kaip nepagrįstą.
- 49 Galiausiai ieškovės šeštąjį kaltinimą sudaro teiginys, kad paskyrimų tarnyba padarė „akivaizdžią“ vertinimo klaidą, kai manė, jog ginčijamos pastraipos prieštaravo „lojalumo ir santūrumo pareigai“, kurios ji kaip Sąjungos pareigūnė privalėjo laikytis institucijos atžvilgiu.
- 50 Šiuo klausimu reikia priminti principus, įtvirtintus Sąjungos ir jos pareigūnų ir tarnautojų santykius reglamentuojančiose nuostatose.
- 51 Pirmiausia pagal PTN 11 straipsnio pirmą pastraipą pareigūnas turi atlikti savo pareigas ir elgtis vadovaudamasis tik Sąjungos interesais. Toje pačioje nuostatoje pareigūnas įpareigojamas patikėtas pareigas atlikti objektyviai, nešališkai ir laikydamasis pareigos būti lojaliu Sąjungai.
- 52 Toliau PTN 12 straipsnyje nustatyta, kad pareigūnas turi susilaikyti nuo bet kokių veiksmų ar elgesio, kurie gali pakenkti jo pareigų prestižui.
- 53 Be to, laikydamasis 12b straipsnio 1 dalies pareigūnas, pageidaujantis užsiimti nesusijusia su jo darbu apmokama arba neapmokama veikla, pirmiausia turi gauti paskyrimų tarnybos leidimą.
- 54 Galiausiai ir svarbiausiai PTN 17a straipsnio 1 dalyje įtvirtinta, kad pareigūnas turi teisę į saviraiškos laisvę, griežtai laikydamasis „lojalumo ir nešališkumo principų“. Šis straipsnis, kaip ir 11, 12 ir 12b straipsniai, yra viena iš konkrečių kiekvienam pareigūnui tenkančios lojalumo pareigos išraiškų. Laikydamasis šios pareigos, pareigūnas, be kita ko, turi susilaikyti nuo veiksmų, kurie gali pakenkti institucijos prestižui ir jo vadovų reputacijai, ar nuo jiems nepagarbaus elgesio (dėl lojalumo pareigos pagal PTN 17a straipsnį žr. 2013 m. spalio 23 d. Sprendimo *Gomes Moreira / ECDC*, F-80/11, EU:F:2013:159, 61 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 55 Taip pat reikia pažymėti, kad remiantis jurisprudencija pareigūnas žodžiu, raštu ar kito pobūdžio veiksmais negali pažeisti savo statutinių pareigų – be kita ko, nustatytų PTN 11, 12, 12b ir 17 straipsniuose – Sąjungai, kuriai tarnauja, taip nutraukdamas jį su Sąjunga siejantį pasitikėjimo ryšį ir sudarydamas jai kliūčių ar apskritai užkirsdamas kelią ateityje su juo bendradarbiauti vykdant Sąjungai patikėtas užduotis (2001 m. kovo 6 d. Sprendimo *Connolly / Komisija*, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 47 punktas).

- 56 Be to, reikia nurodyti, kad iš PTN 11 straipsnio pirmoje pastraipoje padarytų nuorodų į pareigūno „pareigas“ ir „elgesį“, 12 straipsnyje – į „bet kokius veiksmus ar elgesį“, 12b straipsnyje – į „nesusijusią su darbu veiklą“, galima daryti prielaidą, kad pareigos išsaugoti pasitikėjimo ryšį pareigūnas turi laikytis ne tik vykdydamas jam patikėtas konkrečias užduotis, bet ir visose jo ir Sąjungos santykių srityse (2013 m. spalio 23 d. Sprendimo *Gomes Moreira / ECDC*, F-80/11, EU:F:2013:159, 65 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 1991 m. lapkričio 26 d. Sprendimo *Williams / Audito Rūmai*, T-146/89, EU:T:1991:61, 72 punktą).
- 57 Pirmiausia reikia nurodyti, kad sprendime neleisti skelbti padaryta išvada, kad ginčijamos pastraipos prieštaravo „lojalumo ir santūrumo pareigai“. Tačiau iš šio sprendimo aiškiai matyti, kad faktiškai jis pagrįstas lojalumo pareigos pažeidimu, o santūrumo pareiga jame tik paminėta ir neturi poveikio nagrinėjamam atvejui. Todėl ieškovės nurodytą vertinimo klaidą reikia išnagrinėti atsižvelgiant tik į lojalumo pareigą.
- 58 Nagrinėjamu atveju reikia pripažinti, kad ginčijamose pastraipose yra teiginių, diskredituojančių visus Sąjungos institucijose vadovaujamąsias pareigas užimančius asmenis ir pažeidžiančius jų garbę. Priešingai tam, ką teigia ieškovė, tvirtinimų, kad, viena vertus, egzistuoja „Sąjungos institucijų *modus operandi*“ ar „sisteminga praktika“, kuri leidžia vadovams „toliau priekabauti prie kai kurių pavaldinių ir favorizuoti kitus“, o kita vertus, kad EIVT nesilaiko pareigos „rodyti pavyzdį gerbiant teises, užtikrinant organizacinį skaidrumą ir laikantis teisinės valstybės principo“, negalima laikyti paprasta nesutampančia ar mažumos nuomone. Šiuos teiginius reikėtų pripažinti savaime galinčiais pažeisti visų Sąjungos institucijose vadovaujamąsias pareigas užimančių asmenų orumą, o dėl to pakenkti ir pačių institucijų prestižui.
- 59 Iš tiesų, kaip teigia EIVT, priekabiavimas yra neteisėta praktika, kuri gali kelti grėsmę institucijos veiklai, ypač, jeigu tokia praktika paplitusi, kaip teigiama ginčijame tekste. Teiginiai, kad egzistuoja, pirma, griežtai baustini Sąjungos institucijų veiksmai, kaip antai priekabiavimas, ir, antra, kad institucijos neturi tinkamų kovos su juo priemonių, gali turėti neigiamos įtakos apskritai visų institucijose vadovaujamąsias pareigas užimančių asmenų ir dėl to pačių institucijų, ypač EIVT, įvaizdžiui, reputacijai ir reikiamai pagarbai. Todėl šiais teiginiais pažeidžiama lojalumo pareiga.
- 60 Taigi paskyrimų tarnyba teisingai nusprendė, kad ginčijamose pastraipose esantys teiginiai prieštarauja ieškovei kaip pareigūnei tenkančiai lojalumo pareigai.
- 61 Todėl šiam paskutiniam kaltinimui negalima pritarti.
- 62 Remiantis tuo, kas išdėstyta, visą antrąjį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies netinkamą ir iš dalies nepagrįstą.

Dėl pirmojo pagrindo, paremto teisės į saviraiškos laisvę pažeidimu

- 63 Pirmuoju pagrindu ieškovė iš esmės teigia, kad neįrodžiusi, jog ginčijamu tekstu galėjo būti rimtai pažeisti teisėti Sąjungos interesai, ir neleidusi jai skelbti ginčijamo teksto paskyrimų tarnyba pažeidė PTN 17a straipsnį ir kartu saviraiškos laisvę, jai suteiktą pagal EŽTK 10 straipsnį ir Pagrindinių teisių chartijos 11 straipsniu.
- 64 Ieškovė suskirstė šį pagrindą į tris dalis. Pirmoje dalyje ginčijama, kad „lojalumo ir santūrumo pareigos“ pažeidimas kelia realią rimto Sąjungos interesų pažeidimo grėsmę, antroje nesutinkama su reikalavimu, kad ketinantis skelbti straipsnį spaudoje pareigūnas turi pateikti jo teiginius patvirtinančių įrodymų, trečioje prieštaraujama argumentui, kad ginčijamose pastraipose neigiama, kad egzistuoja kovos su priekabiavimu Sąjungos institucijose politika.

– Dėl pirmos dalies, kurioje ginčijama, kad „lojalumo ir santūrumo pareigos“ pažeidimas kelia realią rimto Sąjungos interesų pažeidimo grėsmę

- 65 Pirmiausia ieškovė tvirtina, kad 2013 m. spalio 23 d. Sprendimas *Gomes Moreira / ECDC* (F-80/11, EU:F:2013:159), kuriuo rėmėsi paskyrimų tarnyba, kai nusprendė, kad „lojalumo ir santūrumo pareigos“ pažeidimas savaime kelia realią rimto Sąjungos interesų pažeidimo grėsmę, negali būti taikomas nagrinėjamoje byloje. Ieškovė mano, kad faktinės aplinkybės, kurias išnaginėjus priimtas nurodytas sprendimas, nepanašios į šioje byloje nagrinėjamas faktines aplinkybes; nurodytas sprendimas priimtas ne dėl prašymo leisti paskelbti straipsnį, o dėl nutrauktos darbo sutarties.
- 66 EIVT ginčija ieškovės nurodytą pirmą argumentą.
- 67 Reikia konstatuoti, kad išvadai, jog „lojalumo ir santūrumo pareigos pažeidimas savaime kelia realią rimto bendrojo viešojo intereso pažeidimo grėsmę“, pagrįsti sprendime atmesti skundą daromos nuorodos į 2013 m. spalio 23 d. Sprendimo *Gomes Moreira / ECDC* (F-80/11, EU:F:2013:159) 62 ir 64 punktus.
- 68 Vis dėlto nuorodų į 2013 m. spalio 23 d. Sprendimą *Gomes Moreira / ECDC* (F-80/11, EU:F:2013:159) negalima laikyti konkrečiu sprendimo atmesti skundą pagrindimu. Iš esmės sprendimas atmesti skundą motyvuotas išvada, kad „lojalumo ir santūrumo pareigos pažeidimas savaime kelia realią rimto bendrojo viešojo intereso pažeidimo grėsmę“, o ne vien nuoroda į 2013 m. spalio 23 d. Sprendimą *Gomes Moreira / ECDC* (F-80/11, EU:F:2013:159).
- 69 Atsižvelgiant į tai, sprendimo atmesti skundą teisėtumo negalima užginčyti remiantis galimomis klaidingomis nuorodomis į jurisprudenciją šiam sprendimui pagrįsti.
- 70 Taigi pirmas argumentas laikytinas netinkamu.
- 71 Antra, ieškovė iš esmės nurodo, kad paskyrimų tarnyba remiasi realia rimto „bendrojo viešojo intereso“ pažeidimo grėsme, nors PTN 17a straipsnyje nurodyta tik „teisėtų Sąjungos interesų“ pažeidimo grėsmė. Šios dvi sąvokos nėra tapačios ir viena kitą pakeičiančios.
- 72 EIVT ginčija ieškovės pateiktą antrą argumentą.
- 73 Šiuo klausimu, priešingai nei teigia ieškovė, pakanka nurodyti, kad sprendime atmesti skundą dvi sąvokos, t. y. „bendrasis viešasis interesas“ ir „teisėti Sąjungos interesai“ nepainiojamos. Kaip matyti iš toliau cituojamos ištraukos, sprendime atmesti skundą tik nurodyta, kad „Sąjungos interesų“ apsauga kartu su kai kuriais kitais tikslais yra „bendrojo intereso“ tikslas:
- „Kaip galėjo nustatyti Teisingumo Teismas, PTN 17a straipsnyje išreikšta mintis, kad būtina nuolat užtikrinti teisingą pusiausvyrą tarp naudojimosi pagrindine teise, kaip antai saviraiškos laisve, garantijos ir teisėto bendrojo intereso tikslo, kaip antai Sąjungos interesų apsaugos nuo jų pažeidimo grėsmės, kuri kiltų paskelbus tekstą (2001 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Komisija / Cwik*, C-340/00 P, EU:C:2001:701, 19 punktas ir 2000 m. liepos 14 d. Sprendimo *Cwik / Komisija*, T-82/99, EU:T:2000:193, 52 punktas).“
- 74 Taigi šį antrą argumentą reikia atmesti.
- 75 Trečia, ieškovė tvirtina, kad remiantis jurisprudencija negalima nustatyti paskyrimų tarnybos nurodytos prezumpcijos, kad „lojalumo ir santūrumo pareigos“ pažeidimas savaime kelia rimto teisėtų Sąjungos interesų pažeidimo grėsmę. Ieškovė mano, kad net darant prielaidą, kad ginčijamu tekstu galėtų būti padarytas toks pažeidimas, tai neleistų *ipso facto* daryti išvados, kad paskelbus ginčijamą tekstą kiltų reali Sąjungos interesų rimto pažeidimo grėsmė.

- 76 EIVT ginčija ieškovės trečią argumentą.
- 77 Šiuo aspektu reikia priminti, kad remiantis suformuota jurisprudencija Sąjungos pareigūnai ir tarnautojai naudojami teise į saviraiškos laisvę. Ši laisvė apima laisvę žodžiu arba raštu reikšti nuomones, nesutampančias su ją įdarbinusios institucijos požiūriu ar atitinkančias pastarosios personalo mažumos nuomones (žr. 2001 m. kovo 6 d. Sprendimo *Connolly / Komisija*, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 43 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 78 Vis dėlto taip pat remiantis suformuota jurisprudencija saviraiškos laisvei gali būti taikomi EŽTK 10 straipsnio 2 dalyje nurodyti apribojimai; pagal šią dalį naudojimas šia laisve, kadangi tai yra susiję su pareigomis ir atsakomybe, gali būti priklausomas nuo tam tikrų formalumų, sąlygų, apribojimų ar sankcijų, kurias nustato įstatymas ir kurie demokratinėje visuomenėje yra būtini (žr. 2012 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Strack / Komisija*, T-199/11 P, EU:T:2012:691, 137 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 79 Pavyzdžiui, dėl pareigūnų statuso teisėta jiems nustatyti tokias pareigas, kokios įtvirtintos PTN 11, 12 ir 17a straipsniuose. Šiomis pareigomis, kurios, be abejo riboja naudojamą saviraiškos laisvę, siekiama išsaugoti pasitikėjimo ryšį, kuris turi egzistuoti tarp institucijos ir pareigūno, ir jas galima pateisinti teisėtu tikslu saugoti kito asmens teises, kaip tai suprantama pagal EŽTK 10 straipsnio 2 dalį (2001 m. kovo 6 d. Sprendimo *Connolly / Komisija*, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 44 punktas ir 2012 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Strack / Komisija*, T-199/11 P, EU:T:2012:691, 138 punktas).
- 80 Taip pat reikėtų pažymėti, kad PTN 17a straipsnio 2 dalyje įtvirtinta, kad pareigūnas negali vienas ar kartu su kitais skelbti ar imtis priemonių, kad būtų paskelbtas bet koks tekstas, susijęs su Sąjungos veikla, pirma negavęs paskyrimų tarnybos leidimo. Tačiau atsisakyti išduoti tokį leidimą leidžiama tik tais atvejais, kai tekstas, kurį ketinama skelbti, gali „rimtai pažeisti teisėtus Sąjungos interesus“.
- 81 Šiuo klausimu jurisprudencijoje nurodyta, kad PTN 17a straipsnio 2 dalyje įtvirtintas principas, kad leidimas turi būti išduotas, todėl atsisakyti jį išduoti galima tik išimtiniais atvejais. Kadangi šioje nuostatoje institucijoms leidžiama atsisakyti suteikti leidimą skelbti, taigi numatyta galimybė rimtai apriboti saviraiškos laisvę, kuri yra vienas svarbiausių demokratinės visuomenės pagrindų, ją reikia aiškinti siaurai, t. y. kad leidimas gali būti nesuteiktas tik jeigu paskelbtas tekstas gali rimtai pažeisti Sąjungos interesus (žr. 2001 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *Komisija / Cwik*, C-340/00 P, EU:C:2001:701, 17 ir 18 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).
- 82 Tokia tvarka atspindi pasitikėjimo ryšį, kuris turi egzistuoti tarp darbdavio ir tarnautojų ir jos taikymą reikia vertinti atsižvelgiant į visas bylos aplinkybes ir jų įtaką viešosios tarnybos vykdymui (2001 m. kovo 6 d. Sprendimo *Connolly / Komisija*, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 56 punktas).
- 83 Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad atlikdamas kontrolę Sąjungos teismas, įvertinęs visas bylos aplinkybes, turi patikrinti, ar buvo užtikrinta tinkama pusiausvyrą tarp pagrindinės asmens teisės į saviraiškos laisvę ir teisėto institucijos intereso užtikrinti, kad pareigūnai ir tarnautojai dirbtų laikydamiesi jiems nustatytų pareigų (2001 m. kovo 6 d. Sprendimo *Connolly / Komisija*, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 48 punktas).
- 84 Nagrinėjamu atveju reikia priminti, kaip nurodyta šio sprendimo 50-60 punktuose, kad paskyrimų tarnyba nepadarė vertinimo klaidos, kai nusprendė, jog ginčijamos pastraipos prieštarauja ieškovei kaip pareigūnei tenkančiai lojalumo pareigai.
- 85 Kaip jau buvo nurodyta šio sprendimo 39-43 punktuose, iš ginčijamų pastraipų galima suprasti, pirma, kad Sąjungos institucijose vadovaujamas pareigas užimančių asmenų priekabiavimas yra paplitęs reiškinys, ir antra, kad šios institucijos neturi veiksmingos kovos su šia problema politikos.

- 86 Tokiomis aplinkybėmis, kaip jau buvo nurodyta šio sprendimo 58-60 punktuose, jeigu pareigūnas paskelbtų tekstą, kuriame yra tokių pastraipų, kokios yra ginčijamos pastraipos, jis pažeistų lojalumo pareigą, nes šis tekstas galėtų turėti labai neigiamos įtakos Sąjungos institucijose vadovaujamas pareigas užimančių asmenų reputacijai, apskritai institucijų ir ypač EIVT įvaizdžiui ir prestižui.
- 87 Šiuo aspektu reikia priminti, kad pagal PTN 17a straipsnio 1 dalį pareigūnas turi teisę į saviraiškos laisvę griežtai laikydamasis, be kita ko, lojalumo principo (žr. šio sprendimo 54 punktą).
- 88 Sąjungos institucijų apsauga nuo kaltinimų, kurie gali turėti didelę ir labai neigiamą įtaką jų įvaizdžiui, savaime yra bendrojo intereso tikslas, o konkrečiai – teisėtas Sąjungos interesas.
- 89 Taigi, kadangi ginčijamos pastraipos gali turėti labai neigiamą įtaką Sąjungos institucijų įvaizdžiui ir prestižui, paskelbus ginčijamą tekstą galėtų būti rimtai pažeisti teisėti Sąjungos interesai.
- 90 Kad ir kaip būtų, reikia pažymėti, kad nagrinėjamu atveju buvo laikytasi teisingos pusiausvyros tarp teisės į saviraiškos laisvę garantijos ir teisėtų Sąjungos interesų apsaugos. Sprendimu neleisti skelbti taikytas saviraiškos laisvės apribojimas buvo susijęs su dviem iš dvidešimt keturių ginčijamo teksto pastraipų, todėl ieškovė tikrai turėjo galimybių pateikti pataisytą tekstą.
- 91 Darytina išvada, kad paskyrimų tarnyba teisingai nusprendė, kad paskelbus tekstą, kuriame yra tokių pastraipų, kokios yra ginčijamos pastraipos, galėjo būti rimtai pažeisti teisėti Sąjungos interesai, kaip tai suprantama pagal PTN 17a straipsnio 2 dalį.
- 92 Taigi pirmojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti, kaip iš dalies netinkamą ir iš dalies nepagrįstą.
- *Dėl antros dalies, kuria ginčijamas reikalavimas, kad ketinantis paskelbti straipsnį pareigūnas turi turėti jo teiginius patvirtinančių įrodymų*
- 93 Ieškovė iš esmės teigia, pirma, kad paskyrimų tarnybos reikalavimas, kad ketinantis paskelbti straipsnį pareigūnas turi turėti jo teiginius patvirtinančių įrodymų, yra saviraiškos laisvės apribojimas, antra, kad šis apribojimas nenumatytas įstatymo, ir, trečia, kad net jeigu tokia nuostata būtų, reikalavimas nėra proporcingas.
- 94 EIVT ginčija ieškovės argumentus.
- 95 Šiuo klausimu pirmiausia reikia nurodyti, kad ginčijamose pastraipose esantys teiginiai, kad Sąjungos institucijose vadovaujamas pareigas užimančių asmenų priekabiavimas yra paplitęs reiškinys ir kad nėra kovos su šiuo reiškiniu politikos, išdėstyti abstrakčiai ir bendrai, nenurodant jokios tikslios juos patvirtinančios informacijos. Toliau reikia pažymėti, jog šie teiginiai yra rimti kaltinimai, nes nurodyta, kad Sąjungos institucijose vadovaujamas pareigas užimančias asmenys dažnai imasi veiksmų, už kuriuos griežtai baudžiama, t. y. neteisėtų veiksmų. Galiausiai šie teiginiai galėjo turėti neigiamą įtaką pačių institucijų įvaizdžiui ir prestižui ir dėl to rimtai pažeisti teisėtus Sąjungos interesus.
- 96 Nagrinėjamu atveju, priešingai nei tvirtina ieškovė, iš pareigūno, norinčio paskelbti straipsnį, nereikalaujama turėti „jo teiginius patvirtinančių įrodymų“. Iš tikrųjų reikalaujama, kad teiginiai, kuriais neapibrėžtai vadovaujamas pareigas institucijose užimančių asmenų grupei priskiriami veiksmai, už kuriuos griežtai baudžiama, t. y. neteisėti veiksmai, būtų pagrįsti ir sukonkretinti.
- 97 Taigi pirmojo pagrindo antrą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

– Dėl trečios dalies, kuria ginčijamas argumentas, kad ginčijamose pastraipose neigiama, jog egzistuoja kovos su priekabiavimu Sąjungos institucijose politika

- 98 Ieškovė nurodo, kad paskyrimų tarnybos argumentas, jog ginčijamose pastraipose neigiama, kad egzistuoja kovos su priekabiavimu Sąjungos institucijose politika, nepagrįstas faktais. Ji pažymi, kad ginčijamame tekste kalbama apie priekabiavimo Sąjungos institucijose, kuris, kaip ji mano, plačiai paplitęs, problemą ir kad ji niekada neteigė, jog nėra šios problemos sprendimo politikos. Bet kuriuo atveju nurodytas kovos su priekabiavimo politikos buvimo neigimas turi būti vertinamas tik kaip su institucijos požiūriu nesutampanti ar personalo mažumos nuomonė, todėl jis negali sukelti realios rimto Sąjungos teisėtų interesų pažeidimo grėsmės.
- 99 EIVT prieštarauja ieškovės argumentui.
- 100 Šiuo klausimu pakanka nurodyti, kad dėl priežasčių, kurios jau buvo išdėstytos šio sprendimo 58 ir 59 punktuose, ginčijamų pastraipų negalima laikyti paprastomis su institucijos požiūriu nesutampančiomis ar jų personalo mažumos nuomonėmis, jos turi būti vertinamos kaip galinčios savaime pakenkti atitinkamų institucijų prestižui.
- 101 Taigi pirmojo pagrindo trečią dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.
- 102 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad, priešingai nei teigia ieškovė, priimdama sprendimą neleisti skelbti paskyrimų tarnyba nepažeidė PTN 17a straipsnio ir kartu ieškovės saviraiškos laisvės.
- 103 Taigi ieškinio pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies netinkamą ir iš dalies nepagrįstą, o dėl to atmesti visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 104 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo.
- 105 Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, iš jos priteisiamos bylinėjimosi išlaidos pagal EIVT pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

- 1. Atmesti ieškinį.**
- 2. Priteisti iš Carina Skareby bylinėjimosi išlaidas.**

Prek

Schalin

Costeira

Paskelbtas 2017 m. rugsėjo 15 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.